

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobce: **AUTO GAMES, a.s.**, IČO: 25544608,
sídlem Za Olšávkou 365, Sady, 686 01 Uherské Hradiště,
proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2022, č. j. 41737/2022-900000-312,

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 15. 8. 2022, č. j. 41737/2022-900000-312, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2022, č. j. 41737/2022-900000-312, (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobce částečně změnil, částečně zrušil a zastavil a v převážné části potvrdil (a v potvrzené části zamítl odvolání) rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále též jen „celní úřad“ či „správce daně“) ze dne 16. 7. 2021, č. j. 18390-5/2021-620000-12, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím v jeho potvrzené části byl žalobce uznán vinným ze spáchání těchto přestupků:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

- podle § 123 odst. 3 písm. j) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, (dále jen „zákon o hazardních hrách“), jehož se dopustil tím, že dne 5. 2. 2019 porušil právní povinnost stanovenou § 71 odst. 2 zákona o hazardních hrách, když řádně nevedl denní evidenci návštěvníků provozovny „HERNA NO 1.“, na adrese Masarykova 422/14, Litoměřice, neboť zde nebyl zaznamenán přítomný D. N. C., (dále jen „přestupek I.“);
- podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustil tím, že minimálně dne 11. 3. 2019 porušil podmínku stanovenou výrokem V. bod 23 rozhodnutí Ministerstva financí České republiky (dále jen „ministerstvo“) č. j. MF-28727/2017/34-35 ze dne 28. 1. 2019, když v provozovně „HERNA LAS VEGAS“, na adrese T. G. Masaryka 294, Šluknov, nebylo k dispozici pověření osoby oprávněné jednat v provozních záležitostech herny s celním úřadem, nebo jeho kopie (dále jen „přestupek II.“);
- podle § 123 odst. 3 písm. j) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustil tím, že dne 9. 5. 2019 porušil právní povinnost stanovenou § 71 odst. 1 zákona o hazardních hrách, když neprovedl identifikaci dvou členů kontrolní skupiny celního úřadu vstupujících v civilním oděvu do provozovny „HERNA FUSIBA“, na adrese Pokratická 1851/75, Litoměřice, a neověřil jejich věk, a tak jim umožnil neomezený pohyb v herně bez předchozí identifikace (dále jen „přestupek III.“);
- podle § 123 odst. 3 písm. f) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustil tím, že minimálně ve dnech 26. 6. až 1. 7. 2019 porušil právní povinnost stanovenou § 67 odst. 5 zákona o hazardních hrách, když v provozovně „Herna – Games Kevin“, na adrese nám. Míru 139, Šluknov, provozoval pouze 14 povolených herních pozic technické hry, když technická herní zařízení (dále jen „THZ“) č. AGGS20182318 a AGGS20182322 (dále jen „THZ 1“ a „THZ 4“) byla mimo provoz, čímž se počet provozovaných THZ dostal pod hranici stanovenou zákonem o hazardních hrách, tj. pod 15 herních pozic (dále jen „přestupek IV.“);
- podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustil tím, že minimálně dne 12. 9. 2019 porušil podmínku stanovenou výrokem V. bod 23 rozhodnutí ministerstva č. j. MF-28727/2017/34-18 ze dne 1. 3. 2019, neboť nezajistil, aby kdykoliv po celou provozní dobu byla v provozovně „Herna M“, na adrese Palackého 144, Terežín, přítomna žalobcem pověřená osoba oprávněná jednat v provozních záležitostech herny s celním úřadem. V ten den přítomná pověřená osoba, R. P., byla v herně pouze v časech od 10:17:26 hod. do 10:18:24 hod., od 10:42:29 hod. do 10:44:16 hod., od 11:07:34 hod. do 11:07:40 hod., od 11:52:33 hod. do 11:52:57 hod., od 11:53:17 hod. do 11:53:46 hod., od 11:55:17 hod. do 11:58:21 hod., od 11:58:59 hod. do 12:03:21 hod., od 12:05:28 hod. do 12:06:15 hod., od 12:07:55 hod. do 12:12:04 hod., od 12:13:38 hod. do 12:16:05 hod., od 12:21:35 hod. do 12:25:34 hod., od 12:28:02 hod. do 12:28:19 hod., od 12:29:09 hod. do 12:30:06 hod., od 13:13:12 hod. do 13:13:24 hod., od 14:58:53 hod. do 14:58:53 hod., od 15:21:05 hod. do 15:22:10 hod., od 15:22:27 hod. do 15:22:40 hod., od 15:34:05 hod. do 15:34:41 hod., od 16:03:45 hod. do 16:04:46 hod., od 16:16:13 hod. do 16:16:42 hod., od 16:49:55 hod. do 16:50:31 hod., od 17:22:21 hod. do 17:22:32 hod., od 18:35:04 hod. do 18:35:11 hod., od 21:16:28 hod. do 21:17:47 hod., od 21:57:18 hod. do 21:59:04 hod. (dále jen „přestupek V.“);
- podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustil tím, že dne 14. 10. 2019 porušil podmínku stanovenou výrokem V. bod 32 rozhodnutí ministerstva č. j. MF-28727/2017/34-40 ze dne 1. 3. 2019 ve spojení s výrokem III. rozhodnutí Magistrátu města Mostu ev. č. 567027/2018/0022-3 ze dne 5. 9. 2019, když v provozovně „Herna

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

STAR“, na adrese Lipová 675/33, Most, neprovozoval herní pozice koncových zařízení technické hry po celou provozní dobu, neboť minimálně v čase od 12:30 hod do 12:45 hod byla herna uzavřena (dále jen „přestupek VI.“);

- podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustil tým, že minimálně dne 13. 1. 2020 porušil právní povinnost stanovenou § 66 odst. 2 téhož zákona, když ve veřejně přístupné vnitřní části budovy (v chodbě), ve které se nachází provozovna „Herna – GAMES KEVIN“, na adrese nám. Míru 139, Šluknov, měl umístěno slovní sdělení „Lucky 7 Casino“ a vyobrazení 2 hracích kostek (dále jen „přestupek VIII.“);

- podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách, kterého se dopustil tým, že minimálně dne 30. 6. 2020 porušil právní povinnost stanovenou § 66 odst. 1 písm. f) téhož zákona, když v provozovně „HERNA ASIA“, na adrese Lipová 805/8, Most, neumístil na viditelném místě herní plán k THZ č. AGGS20200186, AGGS20200183, AGGS20180965, AGGS2018096, AGGS20180155 a AGGS20180071 (dále jen „přestupek IX.“).

3. Napadeným rozhodnutím byl zrušen výrok VII. prvostupňového rozhodnutí, jímž byl žalobce celním úřadem uznán vinným z přestupku podle § 123 odst. 3 písm. j) zákona o hazardních hrách, jehož se měl dopustit porušením právní povinnosti stanovené v § 71 odst. 1 téhož zákona, a v tomto rozsahu bylo řízení zastaveno. Dále byl napadeným rozhodnutím vypuštěn u přestupku V. časový interval od 23:12:01 hod. do 23:12:07 hod. a byla snížena výše správního trestu pokuty z částky 40 000 Kč na částku 37 000 Kč.
4. Žalobce současně požadoval, aby bylo zrušeno i prvostupňové rozhodnutí, a pro případ, že by byla shledána žaloba nedůvodnou, požádal o moderaci výše uložené pokuty. Žalobce dále uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení.

Žaloba

5. Jako zásadní námitku označil žalobce porušení jeho práv ze strany správních orgánů, když mu neumožnily unést důkazní břemeno ve vztahu k prokázání liberace a neprovedly jím konkrétně označené důkazy. Žalovaný přitom ohledně liberace aplikoval nepřiléhavou judikaturu. Žalobce totiž nenamítal, že nemůže provést některá opatření, neboť jsou pro něj neefektivní, nebo že provedl „pouhé“ školení, ale naopak je chtěl prokázat a jasně a konkrétně uvedl jak, a na nemožnost jejich provedení se nevymlouval. Provádění školení a poučování nadstandardně doplňuje o pravidelné namátkové kontroly, ať už prostřednictvím oddělení dohledu (vzdáleného kamerového systému) či osobní kontrolou a při zjištění jakýchkoli excesů provede opatření k jejich zamezení.
6. V souvislosti s výše uvedenou námitkou žalobce označil ze nepravdivé tvrzení žalovaného, že žalobce v průběhu správního řízení nepředložil své vyjádření, kterým by osvětlil potřebu výsledku svědků-pracovníků žalobce, neboť on toto vyjádření předložil (vyjádření ze dne 18. 9. 2020), v němž jasně a konkrétně ke každé osobě uvedl, co tyto osoby mohou uvést či předložit.
7. Žalobce dále uvedl, že nerozporuje tvrzení žalovaného, že záznam o podání vysvětlení může být užit jako podklad pro vydání rozhodnutí dle § 51 odst. 1 správního řádu, Žalovaný však měl již před vydáním rozhodnutí informaci, že navrhované svědecké výpovědi vyvrátí a objasní fakt tvrzený v podání vysvětlení, a proto měl k výsledkům svědků přistoupit, aby ověřil a doplnil informace získané právě z těchto podaných vysvětlení.
8. Žalobce dále poukázal na to, že žalovaný aplikoval při své rozhodnutí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2021, č. j. 2 As 352/2020 – 59, avšak právě tento rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

hovoří ve prospěch žalobce. V něm byla totiž řešena kasační stížnost žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni sp. zn. 77 A 73/2020, a v něm se žalobci dostalo poučení. Právě v souladu s tímto poučením postupoval, když zcela jasně a zřetelně uvedl, co chce konkrétními svědeckými výpověďmi prokazovat. Není proto pravdivé tvrzení žalovaného, že žádné konkrétní skutečnosti, které měly jím navržené důkazní prostředky prokazovány, netvrdil, když pouze obecně uvedl prokázání liberace a nenaplnění skutkové podstaty přestupků. Skutečnost, že své tvrzení a důkazní návrhy učinil poprvé ve svém odvolání je irelevantní, neboť obviněný ve správním řízení může svá tvrzení a důkazy doplňovat kdykoli až do rozhodnutí o odvolání.

9. Dále žalobce namítal nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, neboť z jeho odůvodnění není možné seznat, k jakým přestupkům a odvolacím námitkám se žalovaný vyjadřuje. Dle žalobce nemohl žalovaný tuto nepřehlednost nahradit ani příležitostnými odkazy na konkrétní strany odvolání.
10. Žalobce namítal, že se nemůže vyjadřovat k argumentaci žalovaného, kterou vypořádal jeho odvolací námitky proti přestupku II., neboť žalovaný uvedl, že vypořádává odvolací námitky, týkající se přestupku V., které se však tohoto přestupku netýkaly.
11. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že popis skutku u všech 9 přestupků v prvostupňovém rozhodnutí vyhovuje jak požadavkům § 68 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), tak požadavkům stanoveným v § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „přestupkový zákon“), když sám musel přistoupit k částečné změně prvostupňového rozhodnutí a částečnému zrušení. Dle žalobce přitom není pravdou, že by obligatorní údaje obsahovalo všech devět přestupků, když u přestupku III. absentuje čas, v němž mělo k neprovedení identifikace členů kontrolní skupiny dojít.
12. Ve vztahu k výše uvedené námitce poukázal žalobce na to, že výroková část prvostupňového rozhodnutí, zejména právě ta, která se týká přestupku III., není dostatečně jasná, určitá a srozumitelná, neboť pro jednoznačnost a přezkoumatelnost výroku je nutná identifikace osob, aby nemohlo dojít k záměně s jiným jednáním. Vzhledem k tomu, že u výroku týkajícího se tohoto přestupku absentuje přesné vymezení času, kdy k protiprávnímu jednání mělo dojít, byl tento výrok prvostupňového rozhodnutí dle žalobce neurčitý a nejasný, a tudíž nepřezkoumatelný.
13. K přestupku I. žalobce namítal, že nemůže ze spisového materiálu vyplývat skutečnost, že v době kontroly, tj. dne 5. 2. 2022 se v herně nacházel D. N. C. a nebyl zapsán do denní evidence návštěvníků, neboť 5. 2. 2022 v této provozovně kontrola neproběhla.
14. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného, že žalobcem uváděný důvod pro nezapsání přítomné osoby do denní evidence bylo obchodní jednání této osoby, konkrétně doplnění nápojů do baru, jakožto výkonu vedlejší činnosti na základě smlouvy, zůstal jen v rovině tvrzení, když žalobce žádnou smlouvu v dostatečně dlouhém časovém prostoru nepředložil. Dle žalobce mohou být právní vztahy uzavírány také ústně či konkludentně, a proto i k tomuto tvrzení navrhol důkazy svědeckými výpověďmi. Žalobci je pak nejasné hodnocení námitky jazykové bariéry žalovaným.
15. K přestupku I. žalobce namítal, že z protokolu o kontrole nevyplývá skutečnost, že povinná osoba byla vyzvána k předložení pověření. Žalobce má za to, že k žádnému dotazu na pověření nedošlo. I toto mohly dle žalobce osvětlit výpovědi jím navržených svědků.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

16. K přestupku IV. žalobce namítal, že žalovaný nepřihlédl k výkladu § 67 odst. 5 zákona o hazardních hrách, který žalobce předložil, ačkoli předložením tohoto důkazu namítal absenci formální i materiální stránky přestupku, ke které se správní orgány nijak blíže nevyjádřily.
17. K přestupku V. žalobce namítal, že dohled nemusí být prováděn přímo z místnosti herního prostoru, ale může být prováděn např. již před vstupem do něj. Dedukce žalovaného o nepozorování herního prostoru nebyla dle žalobce ničím prokázána a současně nebylo prokázáno, že povinná osoba obsluhovala i ve vedlejší restauraci. Žalobce měl dále za to, že výrok V. bod 32 základního povolení se týká přítomnosti pověřené osoby oprávněné jednat s místně příslušným celním úřadem, nikoli její přítomnosti obecně. Ve vztahu k této námitce pak namítal rozdílný přístup a rozpor se zásadou legitimního očekávání, když uvedený závěr učinil Celní úřad pro Plzeňský kraj ve svém rozhodnutí. Dále k tomuto přestupku žalobce namítal, že správní orgány nepřihlédly k důvodům nepřítomnosti pověřené osoby, jimiž byly důvody zdravotní.
18. Pokud jde o přestupek VI., spočívající ve zjištění, že herna STAR neprovozovala herní pozice koncových zařízení technické hry po celou provozní dobu, neboť minimálně v čase od 12:30 hod do 12:45 hod byla herna uzavřena, žalobce v žalobě namítal toliko nenaplnění objektivní odpovědnosti, neboť šlo o exces povinné osoby, který nemohl ovlivnit a měl za to, že i v daném případě měly správní orgány přistoupit k liberaci. Správní orgány při svém rozhodnutí vycházely pouze z vysvětlení, které poskytla povinná osoba, avšak neprovedly její svědecký výslech, přičemž žalobce tento důkaz navrhoval. Žalobce sice nezpochybnil, že záznam o podání vysvětlení může být užit jako podklad pro vydání rozhodnutí dle § 51 odst. 1 správního řádu, avšak pokud měl žalovaný ještě před vydáním rozhodnutí informaci, že navrhovaná svědecká výpověď vyvrátí a objasní fakt tvrzený v podání vysvětlení, měl k výsledku povinné osoby přistoupit.
19. Ohledně přestupku VIII. žalobce namítal zmatečnost napadeného rozhodnutí, pokud jde o vypořádání jeho odvolací námitky o odlišném postupu v jiných případech. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v předmětné věci jsou projednávány konkrétní přestupky odvolatele, a existence jiných případných pachatelů skutkově stejných přestupků není způsobilá ovlivnit postavení odvolatele v tomto řízení. Toto tvrzení je dle žalobce zmatečné. Žalobce přitom v odvolání poukazoval na jinou kontrolu téže provozovny, kdy při této jiné kontrole kontrolní skupina, jejíž členem byl tentýž příslušník, nevyhodnotila plakát jako protiprávní jednání. Tato skutečnost může ovlivnit postavení žalobce, neboť je tím narušena zásada legitimního očekávání. Dle žalovaného může kontrolní orgán přestupkové jednání označovat dle libovůle, tzn. jednou je nevidí, podruhé ano.
20. Žalobce rovněž namítal nesprávnost výše sankce, když při jejím stanovení vycházely správní orgány z výše složené kauce (2 000 000 EUR). Dle žalobce tato částka nic nevypovídá o jeho majetkových poměrech, neboť není k dispozici pro běžný provoz a nemá na hospodaření žalobce žádný vliv. Proto i malá výše pokuty může být pro něho likvidační.
21. Závěrem žalobce zopakoval, že žalovaný citoval v napadeném rozhodnutí řadu rozhodnutí správních soudů, která však nebyla přílehlavá na daný případ s ohledem na jiný skutkový stav věci.

Vyjádření k žalobě

22. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí, neboť má za to, že podaná žaloba není důvodná a jednotlivé žalobní námitky nejsou opodstatněné. Poukázal na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

skutečnost, že žalobcem uplatněné žalobní námitky jsou ve větší části shodné s námitkami, které již byly v průběhu správního řízení vzneseny, a byly žalovaným vypořádány v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný trval na svých právních závěrech, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

23. Žalovaný zdůraznil, že měl skutkový stav za dostatečně prokázaný výsledkem kontroly, jehož podkladem byly žalobcem předložené záznamy, a proto shledal navržené ústní jednání pro zjištění skutkového stavu v čase kontroly za nadbytečné.
24. Žalovaný poukázal na to, že odpovědnost za přestupek právnické osoby je konstruována jako odpovědnost objektivní, tedy nezávislá na zavinění, kdy žalobce odpovídá za výsledek svého jednání a přestupku se dopustí vždy, pokud je naplněna jeho objektivní stránka, tj. je-li jednáním žalobce porušen nebo ohrožen zájem společnosti způsobem uvedeným v příslušném ustanovení zákona.
25. K namítanému odlišnému postupu v řízení před správním orgánem žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že případná skutečnost, že v jiném případě správní orgán prvního stupně zastavil probíhající sankční řízení (byť za srovnatelných skutkových okolností), nemůže představovat ustálenou správní praxi, jež by založila legitimní očekávání stěžovatele, že v jeho případě bude řízení o uložení sankce rovněž zastaveno.
26. K důkaznímu návrhu žalobce na provedení výslechu svědků za účelem prokázání liberace žalovaný uvedl, že prokázání liberace mělo spočívat v popisu provádění kontrol a proškolení osob (zaměstnanců) žalobce. Žádné jiné skutečnosti, které měl žalobce v úmyslu prokázat v rámci svědeckých výpovědí, žalobce neuvedl. Protože žalovaný je toho názoru, že v dnešní době lze školení, poučení, včetně následných kontrolních mechanismů, považovat již za běžnou záležitost (tedy tyto úkony nenaplňují požadavek vynaložení veškerého úsilí), byl skutkový stav zjištěn v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí.
27. Dle žalovaného byla rovněž naplněna materiální stránka předmětných přestupků, neboť porušené právní povinnosti podle zákona o hazardních hrách mají v projednávaném případě zejména preventivní charakter, tudíž k naplnění materiální stránky přestupků postačuje „pouhé“ ohrožení zájmu společnosti. Není přitom úkolem správního orgánu v rámci přestupkového řízení zkoumat, zda skutečně došlo ke způsobení škodlivých účinků, nýbrž je postačující, že došlo k porušení zákonné povinnosti, jež slouží k ochraně zákonem chráněných zájmů.
28. Žalovaný dále uvedl, že pokud změnil výrok V. prvostupňového rozhodnutí, pak se jednalo toliko o formální změnu, nemající vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí.
29. K další námitce žalobce týkající se přítomnosti pověřené osoby žalovaný zdůraznil, že ustanovení základního povolení Ministerstva financí výslovně stanovuje, aby v herním prostoru byla kdykoliv po celou provozní dobu přítomna pověřená osoba. Znění tohoto ustanovení odpovídá jeho účelu a smyslu, neboť úmyslem zákonodárce nebylo zabezpečit usnadnění kontrolní činnosti orgánům celní správy, ale zajistit dozor v herním prostoru, tedy zabezpečit řádné a bezpečné provozování hazardních her v souladu se smyslem a účelem zákona o hazardních hrách a vytvářet podmínky pro zkvalitňování takové činnosti, a to řádně proškolenou obsluhou.
30. K žalobní námitce týkající se výše udělené sankce, žalovaný uvedl, že zohlednil veškeré okolnosti a intenzitu, s jakou došlo k porušení chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě, a proto uložil pokutu ve výši 0,07 % zákonného rozpětí. Žalovaný podotýká, že v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

daném případě bylo možné uložit pokutu až do výše 50.000.000 Kč. Vzhledem k závažnosti vytýkaného jednání a k rozsahu porušení zákonem chráněných zájmů nelze dle žalovaného pokutu v této výši pokládat za nepřiměřenou. Přitom již jen složení kaucy podle § 89 odst. 5 písm. c) zákona o hazardních hrách ve výši 50 000 000 Kč na účet Ministerstva financí dokazuje finanční solventnost žalobce pro zaplacení uložené pokuty. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v případě žalobce se nemůže jednat o likvidační pokutu.

31. K námitce žalobce o aplikaci nepřiléhavé judikatury žalovaný uvedl, že tuto vždy předložil na podporu svých tvrzení s vědomím, že ne vždy bude použitelný či shodný celý rozsudek, když skutkový stav je rovněž vždy odlišný. Poukázal na to, že stejně naložil s judikaturou i žalobce na podporu svých tvrzení.

Posouzení věci soudem

32. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný vyslovil s tímto postupem souhlas a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
33. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
34. Soud se nejprve vypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v jeho nesrozumitelnosti, když z jeho odůvodnění není možné seznat, k jakým přestupkům a odvolacím námitkám se žalovaný vyjadřuje, a dále pro vnitřní rozpornost výroku s odůvodněním. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou.
35. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, podle něhož lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.
36. V případě nadaného rozhodnutí nejsou žádné pochybnosti o tom, jak žalovaný o odvolání žalobce rozhodl a výroky napadeného rozhodnutí zcela korespondují s jeho odůvodněním. Ačkoli lze připustit, že odůvodnění rozhodnutí je přehlceno citací judikatury, lze z něho zcela jednoznačně seznat, z jakého skutkového stavu žalovaný při svém rozhodnutí vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak následně jednotlivé přestupky právně posoudil. Žalovaný se srozumitelným způsobem věnoval všem odvolacím námitkám žalobce, a to nejprve těm, které se dotýkaly obecně vytýkaným vadám

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

prvostupňového rozhodnutí a následně rozvedl důvody svého rozhodnutí ve vztahu ke každému z předmětných přestupků, resp. výroků samostatně.

37. Měl-li žalobce za to, že je vnitřně rozporný výrok, jímž žalovaný přistoupil částečně ke změně prvostupňového rozhodnutí, když současně v odůvodnění uvedl, že popis skutku u všech předmětných přestupků vyhovuje zákonným požadavkům, pak soud v této skutečnosti žádný rozpor neshledal. Žalobce v odvolání namítal neurčitost výroku prvostupňového rozhodnutí ve vztahu k přestupkům III. a VII. Žalovaný tuto námitku vypořádal na str. 9 napadeného rozhodnutí tak, že uvedl zákonné požadavky na obsah správního rozhodnutí a konstatoval, že výroky prvostupňového rozhodnutí těmito požadavkům dostály, když obsahují výrokovou část, odůvodnění a poučení, přičemž jednotlivé části, zejména pak jeho výroková část týkající se popisu skutku vyhovuje požadavkům, stanoveným v § 68 odst. 2 správního řádu. Jestliže žalovaný v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že je třeba některý z výroků korigovat tak, aby nebyl v rozporu s právními předpisy (částečná změna), či jej zrušit a v tomto rozsahu řízení zastavit, neboť shledal, že jeden ze skutků nenaplnuje zákonné znaky přestupku, a v důsledku toho přistoupil rovněž ke snížení výše uloženého správního trestu pokuty, pak tak neučinil proto, že by shledal neurčitou výrokovou část prvostupňového rozhodnutí, ale proto, že posoudil jednotlivé skutky po skutkové a právní stránce odlišně než správní orgán prvního stupně.
38. Napadené rozhodnutí je tak dle názoru soudu dostatečně odůvodněné, je určité a plně srozumitelné.
39. Námitka žalobce, spočívající v nedostatečné specifikaci přestupku III. ve výroku prvostupňového rozhodnutí nesměruje do nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, ale je jí namítána vada řízení způsobující jeho nezákonnost. K této námitce se soud vrátí v další části odůvodnění tohoto rozsudku, v níž bude vypořádávat konkrétní žalobní námitky ohledně jednotlivých přestupků pro přehlednost chronologicky.
40. Z výše uvedených důvodů shledal soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nedůvodnou.
41. Dále soud řešil zásadní námitku žalobce, která se prolíná všemi přestupky, kdy žalobce tvrdí, že uplatnil liberační důvody, k jejich prokázání navrhoval důkazy, avšak správní orgány tyto důkazy neprovedly a neumožnily mu tak existenci liberačních důvodů prokázat. Žalobce namítal, že navzdory tvrzení žalovaného, že se před vydáním prvostupňového rozhodnutí k věci nevyjádřil, on tak učinil písemným vyjádřením ze dne 18. 9. 2020. V tomto svém vyjádření zcela jasně a konkrétně ke každé označené osobě sdělil, co může uvést či předložit. Přitom se zcela řídil poučením, jehož se mu dostalo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2021, č. j. 2 As 352/2020-59, jímž bylo rozhodnuto o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 9. 2020, č. j. 77 A 73/2020-68.
42. Žalobce skutečně předložil celnímu úřadu své vyjádření k věci před vydáním rozhodnutí, které obsahovalo návrh na provedení důkazů. Žalobce se však mýlí, pokud se domnívá, že tímto svým vyjádřením a označením důkazů „jasně a zřetelně uvedl správnímu orgánu, co chce prokázat, a to dokonce ke konkrétním svědkům“.
43. Ve vyjádření ze dne 18. 9. 2020 žalovaný uvedl, že je připraven prokázat, že u některých předmětných přestupků je třeba uplatnit liberaci. Tvrdil, že bude zadokumentován celý komplex prováděných opatření, aby nedocházelo k protiprávnímu jednání a tím i to, že žalobce vynaložil veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby přestupku zabránil - systém kontrol, poučování, školení apod.). Kromě důkazního návrhu svědeckými výpověďmi Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

povinných osob v jednotlivých hernách, k nimž se soud vyjádří samostatně u každého jednotlivého přestupku, tak žalobce navrhoval provedení výsledku dalších odpovědných osob (D. T. H., T. C. P., T. H. L., H. V. T., P. T. T., R. H.), které měly popsat systém školení, poučování a dalších opatření a jejich četnosti ze strany žalobce, dále výsledku osob zodpovědných za provoz heren (I. H., M. H., R. Ř., J. V.), které měly předložit vlastní interní dokumentaci včetně pověření osob, vyjádřit se k systému kontrol, poučování a školení jak ze strany žalobce, tak ze strany těchto zodpovědných osob, měly rozvést způsob poučování a školení včetně jejich četnosti, vyjádřit se k poslednímu provedenému školení či poučení před provedenou kontrolou a vysvětlil celou soustavu kontrolních mechanismů, která slouží k předcházení porušování předpisů, a dále výsledku pracovnice kontrolního oddělení žalobce M. M., která měla vypovídat o prováděných kontrolách v hernách, popsat kontrolní systém žalobce a tyto skutečnosti doložit dokumenty. Žalobce tedy netvrdil, jaká konkrétní opatření učinil, a především jakou kontrolní činnost vynaložil, aby se zprostil své odpovědnosti za jednání jeho zaměstnanců. Pokud žalobce netvrdil rozhodující skutečnosti, které měly být jeho důkazními návrhy prokázány, pak nelze správním orgánům vytýkat, že tyto důkazy neprovedly. Jestliže žalobce nepředestřel správním orgánům konkrétní tvrzení, nemohly správní orgány učinit úvahu o tom, zda se jedná o tvrzení relevantní pro posouzení dané věci a zda bude mít vliv prokázání tohoto tvrzení na skutkový stav věci. Až teprve v případě konkrétního tvrzení mohou učinit správní orgány závěr, zda je toto tvrzení sporné či nikoli a bude-li sporné, pak se může zabývat otázkou vhodnosti provedení konkrétně navržených důkazů.

44. Soudu není přitom zřejmé, na základě jaké úvahy dospěl žalobce k závěru, že svým vyjádřením a označením důkazů ze dne 18. 9. 2020 zcela vyhověl požadavkům řádného tvrzení a označení důkazů k prokázání liberace ve smyslu závěrů, které v jiné jeho věci učinil Nejvyšší správní soud v již výše zmíněném rozsudku ze dne 21. 10. 2021, č. j. 2 As 352/2020-59. Ten totiž v bodě 24 uvedeného rozsudku výslovně uvedl, že *„v případě realizace kontrol svých zaměstnanců, kdy dle Nejvyššího správního soudu nelze a priori paušálně konstatovat, že žádná kontrolní činnost (jakéhokoli charakteru, kvality, intenzity či způsobu provádění) nemůže nikdy, ani ve spojení s dalšími okolnostmi (jako je např. ono školení a poučování, či značně specifická náplň činnosti), vést ke zproštění odpovědnosti právnické osoby za jí přičítané jednání jejího zaměstnance. Podstatné však je, že by se muselo jednat o výjimečné případy (mimořádně precizní a efektivní kontroly), přičemž tuto jejich exkluzivitu by musel tvrdit a prokázat sám odpovědný subjekt. V projednávaném případě stěžovatel toliko tvrdil, že vyvíjí kontrolní činnost, zřídil kontrolní oddělení a provádí namátkové kontroly. Tato tvrzení jsou ovšem natolik obecná, nekonkrétní a zcela standardní (nikterak výjimečná), že ani na jejich základě nemohlo dojít k naplnění přísných liberačních důvodů.“* I v právě projednávaném případě žalobce pouze obecně tvrdil jakousi „celou soustavu kontrolních mechanismů“, avšak k tomu, o jaké konkrétní kontrolní mechanismy se mělo jednat, se nikterak nevyjádřil s tím, že toto snad měli vysvětlit jím navržené svědci. Přičemž, jak rovněž uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, aby bylo možno konstatovat, že kontrolní činnost právnické osoby vede ke zproštění její odpovědnosti, muselo by se jednat o výjimečné případy (mimořádně precizní a efektivní kontroly). Nejvyšší správní soud zdůraznil, že tuto exkluzivitu by musel (krom povinnosti tuto prokázat) tvrdit sám odpovědný subjekt. Pokud tedy správní orgány neprovedly žalobcem navržené důkazy výpověďmi svědků, když neměly k dispozici konkrétní tvrzení žalobce, k jakým konkrétním skutečnostem by měli tito svědci vypovídat, pak nelze jejich postupu ničeho vytknout. Bylo pouze na žalobci, aby uvedl, jaké konkrétní skutečnosti mají jím navržené svědci svou výpověď prokázat. Pokud tak neučinil, neunesl ohledně jím namítané liberace své břemeno tvrzení a soud shledal ve

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

shodě se správními orgány, že žalobce se své odpovědnosti za předmětné přestupky nevyvinil.

45. Dále se již soud věnoval jednotlivým přestupkům, a to ve vztahu k žalobním námitkám, které se soudu podařilo rozklíčovat z nestandardně koncipované žaloby, kdy se žalobce omezil pouze na citaci jednotlivých pasáží napadeného rozhodnutí, k nimž následně připojil svoji polemiku. Je třeba připomenout, že rozhodnutí celního úřadu, týkající se přestupku VII., bylo zrušeno a v tomto rozsahu bylo přestupkové řízení zastaveno. Žalobce žádnou svou žalobní námitkou nenapadal nesprávnost či nezákonnost uvedeného procesního postupu. Proto v dalších částech odůvodnění tohoto rozsudku již nebude přestupku VII. věnována ze strany soudu žádná pozornost.
46. K přestupku I. uvádí soud následující:
47. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že celní úřad provedl dne 5. 2. 2019 v Herně No 1 kontrolu, za účelem prověření dodržování zákona o hazardních hrách. Z protokolu o kontrole ze dne 18. 2. 2019 vyplývá, že bylo zjištěno, že v době kontroly byl v provozovně přítomen D. N. C. sedící u baru a konzumující nealkoholický nápoj, přičemž nebyl uveden v denní evidenci návštěvníků. Jeho přítomnost v herně, jakož i skutečnost, že není zapsán jako návštěvník v denním přehledu pro den 5. 2. 2019, je zachycena na pořízených fotografiích. Ohledně tohoto přestupku využil žalobce možnosti podat námitky, když ve svém vyjádření ze dne 21. 2. 2019 uvedl, že D. N. C. skutečně nebyl identifikován a zapsán v registru návštěvníků herního prostoru, a to v důsledku opomenutí povinné osoby. D. N. C. je častým návštěvníkem herny, v rozhodný den navštívil hernu pouze za účelem rychlého občerstvení. Žalobce se za zjištěné pochybení omluvil a uvedl, že v daném případě došlo k pochybení povinné osoby, proto bylo přistoupeno k opětovnému proškolení všech povinných osob.
48. Ve vyjádření ze dne 18. 9. 2020 žalobce navrhl provedení důkazů výpověďmi svědků L. X. T. (povinné osoby, která se měla vyjádřit k tomu, zda si byla vědoma svých povinností a z jakého důvodu neregistrovala D. N. C.), D. N. C. (který se měl vyjádřit k tomu, z jakého důvodu nebyl registrován, jak často navštěvuje hernu a zda byl v předchozích případech registrován), D. T. H. (odpovědné osoby), I. H. (osoby zodpovědné za provoz herny) a listinným důkazem – výpisem příchodů D. N. C. Navržené svědci se měli dále vyjádřit k systému opatření a četnosti školení ze strany žalobce, k systému kontrol, a I. H. měl vysvětlit celou soustavu kontrolních mechanismů, která slouží k předcházení porušování předpisů.
49. Celní úřad navrhané důkazy neprovedl s odůvodněním, že pro zjištění skutkového stavu není podstatné, z jakého důvodu nebyl návštěvník zapsán do denní evidence, zda se jedná o exces, jak byl nastaven systém opatření a školení ze strany žalobce, ani to, že D. N. C. je častým návštěvníkem herny a že prochází denní evidencí, neboť zjištění z těchto důkazů by nemohla na posouzení věci nic změnit.
50. V odůvodnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 27. 8. 2021 změnil žalobce ohledně přestupku I. své tvrzení s tím, že následným šetřením zjistil, že D. N. C., s nímž L. X. T. uzavřel smlouvu o dodání nápojů, byl v rozhodný den v herně za účelem dodání nápojů do baru, přičemž D. N. C. byl povinné osobě znám, tudíž identifikace byla provedena. Změnu tvrzení odůvodnil žalobce jazykovou bariérou. Tím zpochybnil naplnění formální stránky přestupku a namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav v důsledku neprovedení jím navržených důkazů.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

51. Touto odvolací námitkou se žalovaný podrobně vypořádal na str. 16 – 17 napadeného rozhodnutí. Žalovaný nejprve citoval § 123 odst. 3 písm. j) a § 71 odst. 1, 2 zákona o hazardních hrách, následně shrnul skutková zjištění a příslušná ustanovení zákona o hazardních hrách aplikoval na uvedený přestupek I. Žalovaný nerozpíral tvrzení žalobce, že určitá identifikace návštěvníka provedena byla, když povinná osoba znala věk i totožnost návštěvníka, zdůraznil však, že § 71 odst. 2 zákona o hazardních hrách ukládá návštěvníka nejen řádně identifikovat, ale také jej řádně zapsat do denní evidence návštěvníků. Žalovaný vysvětlil pojem „návštěvník“ tak, že *„za návštěvníka je nutné považovat všechny osoby vstupující do herního prostoru s výjimkou určitých skupin osob, jejichž vstup do herního prostoru není v konkrétním případě považován za vstup návštěvníka do herního prostoru, a to z důvodu relevantního právního titulu. Jedná se o osoby, které pro provozovatele vykonávají činnosti nebo úkoly související s provozováním hazardních her ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, tedy zajišťují činnosti spočívající v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, a to na základě pracovněprávního vztahu nebo jiného obdobného vztahu založeného na základě smluvního vztahu. Tato skupina osob zahrnuje osobu pověřenou provozovatelem oprávněnou jednat v provozních záležitostech herního prostoru, personál herny nebo kasina, dodavatelské společnosti, servisní techniky, dopravce, osoby provádějící zásobování, osoby provádějící revize plynu, elektřiny apod. Vztah provozovatele s těmito osobami však musí být doložitelný v listinné podobě, přičemž z tohoto dokladu musí být zřejmé jméno osoby, na kterou se vztahuje výjimka z identifikace podle § 71 zákona o hazardních hrách.“*
52. Žalovaný zhodnotil nové tvrzení žalobce, že důvodem nezapsání návštěvníka do denní evidence bylo jeho obchodní jednání, konkrétně doplnění nápojů do baru, jakožto výkonu vedlejší činnosti na základě smlouvy, jako účelové. Konstatoval, že toto tvrzení žalobce zůstává v rovině tvrzení, když nebyla předložena tvrzená smlouva, ač k jejímu předložení měl žalobce dostatek časového prostoru. Obdobně zhodnotil žalovaný námitku jazykové bariéry mezi kontrolujícím a kontrolovaným. Za citace řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žalovaný dále shledal, že v daném případě (ve vztahu ke všem předmětným přestupkům) nebyl naplněn liberační důvod, neboť žalobce neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které by bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil.
53. Žalobce namítal, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl nesprávné datum provedení kontroly, a to u letopočtu, kdy namísto roku, kdy byla kontrola provedena, tj. 2019, uvedl nesprávně rok 2022 (tedy rok, v němž rozhodoval). Jedná se o zcela běžnou a omluvitelnou písařskou nesprávnost, která nemohla mít vliv na zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí. Toto nesprávné datum je přitom uvedené právě toliko v odůvodnění, nikoli ve výroku, jehož určitost je pro vykonatelnost rozhodnutí nezbytná.
54. Na základě výše uvedeného shledal soud, že správní orgány dospěly ke správnému závěru, že v daném případě byly naplněny znaky přestupku (tedy formální i materiální), jehož skutková podstata vyplývá z § 71 odst. 1, 2 zákona o hazardních hrách (*provozovatel herny nebo kasina je povinen provádět identifikaci návštěvníka při jeho vstupu do herny nebo kasina, ověřit jeho věk a ověřit, zda není zapsán v rejstříku podle § 16 a je povinen vést denní evidenci všech návštěvníků*); a z § 123 odst. 3 písm. j) zákona o hazardních hrách (*právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neprovede identifikaci návštěvníka při jeho vstupu do herny nebo kasina podle § 71*), za který odpovídá žalobce.
55. Správní orgány rovněž nepochybily, jestliže neprovedly důkaz výsledkem povinné osoby a návštěvníka v postavení svědků a pro zjištění skutkového stavu nepřihlédly k důkazu listinou (výpisem příchoďů D. N. C.), neboť tyto žalobcem navrhované důkazy nemohly prokázat, že došlo k naplnění skutkového stavu předmětného přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

56. Soud shodně jako žalovaný shledal účelovým jednáním žalobce, který s ohledem na aktuální procesní situaci mění svá tvrzení ohledně okolností, za nichž byl přestupek spáchán. Žalobce nejprve naplnění znaků předmětného přestupku nikterak nezpochybňoval, naopak zjištění celního úřadu potvrzoval a za zjištěný delikt se omlouval s tím, že se jednalo o ojedinělý případ, neboť tento častý návštěvník byl v ostatních dnech řádně evidován, a že zajistil nápravu. Po vydání prvostupňového rozhodnutí změnil své stanovisko s tím, že do té doby častý návštěvník D. N. C. nebyl v rozhodný den návštěvníkem, ale dodavatelem nápojů na základě existující smlouvy. Žádnou takovou smlouvu ovšem žalobce nepředložil a žalovanému v žalobě vytýkal, že nevzal v úvahu možnost ústně či konkludentně uzavřené smlouvy, aniž by přitom explicitně tvrdil, že právě taková smlouva byla v daném případě uzavřena, a aniž by takovou smlouvu předložil. Soud pochopitelně nezpochybňuje, že v důsledku jazykové bariéry mohlo dojít k určitému nepochopení mezi členy kontrolní skupiny a povinnou osobou. Nicméně takovou možnost již vylučuje v případě komunikace mezi žalobcem a správními orgány.
57. Pokud tedy měly navržené důkazy prokázat, že D. N. C. byl častým návštěvníkem herny, jehož přítomnost byla v jiných dnech zachycena v denní evidenci, pak tyto důkazy pro zjištění, že byl spáchán přestupek, za který je zodpovědný žalobce jakožto právnická osoba, byly nadbytečné a soud se s důvody, pro které nebylo přistoupeno k jejich provedení ztotožňuje s odůvodněním správních orgánů obou stupňů v jejich rozhodnutích. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že nové tvrzení žalobce bylo účelové, a proto nebylo nutné provádět další dokazování k tomuto účelovému tvrzení.
58. K žalobcem namítané existenci liberačního důvodu a správnosti rozhodnutí správních orgánů o neprovedení důkazů za účelem jeho prokázání se bude soud zabývat v další části tohoto rozsudku, a to ve vztahu ke všem přestupkům.
59. K přestupku II. uvádí soud následující:
60. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že celní úřad provedl dne 11. 3. 2019 v Herně Las Vegas kontrolu, za účelem prověření dodržování zákona o hazardních hrách. Z protokolu o kontrole ze dne 14. 3. 2019 vyplývá, že bylo zjištěno, že žalobkyně nezajistila, aby bylo v herním prostoru k dispozici pověření povinné osoby, jakožto osoby pověřené provozovatelem k oprávnění jednat v provozních záležitostech herního prostoru s místně příslušným celním úřadem. Podle protokolu povinná osoba uvedla, že je osobou pověřenou, ale předložila pouze „Interní směrnici“, ve které povinná osoba uvedena nebyla. Žalobce tvrdil v průběhu správního řízení, jakož i v tomto soudním řízení, že pověření bylo v herně k dispozici, přičemž protokol *„neobsahuje žádnou výzvu kontrolního orgánu o pověření osoby“* ani snahu pověření nalézt. Žalobce k prokázání tvrzení, že prohlášení se v herně nacházelo, označil důkazy, a to předmětné pověření (které celnímu úřadu doložil pod označením „Určení odpovědnosti“) a dále svědecké výpovědi povinné osoby N. X. H., který měl sdělit důvod, pro který nepředložil prohlášení, a M. M., která přítomnost prohlášení fyzicky kontrolovala dne 4. 3. 2019.
61. Správní orgány navržené důkazy neprovedly pro nadbytečnost. Dle celního úřadu nebylo pro zjištění skutkového stavu podstatné, z jakého důvodu povinná osoba pověření nepředložila a zda si byla vědoma této povinnosti, a že listina „Určení odpovědnosti“ nemá vliv na naplnění skutkové podstaty přestupku, neboť se jedná o splnění podmínky ex post.
62. Žalovaná odvolací námitku žalobce, že *„skutkové zjištění není kompletní“*, že pověření se v době kontroly v herně nacházelo, vypořádala na str. 18 napadeného rozhodnutí citací zjištění, uvedeného v protokolu (viz. bod 67. tohoto rozsudku) s tím, že povinná osoba byla Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

při zahájení kontroly poučena o svých právech a povinnostech, což stvrdila svým podpisem. Dle žalovaného je z obsahu protokolu „zřejmé, že povinná osoba byla dotázána na předložení pověření, což lze za daného skutkového stavu předpokládat, neboť v případě kontroly je kontrolní hlídka celního úřadu povinna jednat právě s osobou, která je oprávněná jednat v provozních záležitostech herního prostoru s místně příslušným celním úřadem. Jako ryze účelové proto hodnotí odvolací orgán námitky odvolatele, že není záznam o tom, že by kontrolní skupina dostatečně upozornila osobu povinnou na chybějící dokument, a to i s ohledem na její povinnost poskytnout dle § 10 kontrolního řádu poskytovat potřebnou součinnost a vytvořit podmínky pro výkon kontroly. Stejně tak nelze vůbec uvažovat o tom, že by v daném případě celní úřad nevypořádal důkazní návrhy odvolatele a porušil odvolatelovo právo na obhajobu. Odvolací orgán tedy nepochybuje o tom, že správní orgány měly dostatečný zákonný podklad pro uznání odvolatele vinným ze spáchání přestupku dle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách, daným postupem pak v obecné rovině nemohlo dojít ani k porušení základních zásad dle správního řádu, neboť celní úřad postupoval v intencích zákona, aplikoval-li posledně uvedené zákonné ustanovení.“

63. Soud dospěl ve vztahu k přestupku II. k závěru, že žalobní námitka pod bodem 20. tohoto rozsudku, směřující mj. do nedostatečně zjištěného skutkového stavu, je důvodná.
64. Podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách se provozovatel dopustí přestupku, pokud nesplní řádně záznamní nebo jinou evidenční povinnost stanovenou tímto zákonem nebo uloženou dozorujícím orgánem anebo v rozporu s tímto zákonem nezprístupní dozorujícímu orgánu záznam, evidenci nebo doklad, na které se vztahuje záznamní nebo jiná evidenční povinnost, tak, aby do nich mohl nahlédnout.
65. Podle čl. V. bodu 23. rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 28. 1. 2019, č. j. MF-28727/2017/34-35, provozovatel přijme taková opatření, aby kdykoliv po celou provozní dobu byla v herním prostoru přítomna pověřená osoba provozovatelem oprávněná jednat v provozních záležitostech herního prostoru s místně příslušným celním úřadem. Pověření k činnosti dle předchozí věty nebo jeho kopie, je v herním prostoru k dispozici.
66. Z citovaných ustanovení vyplývá, že žalobce měl povinnost zajistit, aby bylo pověření stále k dispozici v prostoru herny. Nebylo tedy povinností žalobce zajistit, aby pověření bylo v herním prostoru viditelné. Stejně tak nevyplývá z citovaných ustanovení povinnost pověřené (povinné) osoby předkládat kontrolujícímu orgánu pověření v okamžiku zahájení kontroly, a to bez vyzvání. V protokole, který byl zásadním podkladem pro správní orgány, pro posouzení, zda došlo k naplnění formální stránky přestupku, chybí jakákoliv indicie, z níž by bylo možno dovodit, že si členové kontrolní skupiny pro provedení jednoho z kontrolních úkonů (tak jak jsou obsaženy v protokole), a to kontroly přítomnosti a pověření odpovědné (pověřené) osoby, vyžádali součinnost povinné osoby ve smyslu § 10 odst. 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, a vyzvali ji k předložení pověření, a že toto pověření nebylo přes vyžádání předloženo a jak povinná osoba vysvětlila důvody jeho nepředložení. Úvahy žalovaného, že vyžádání pověření u povinné osoby „lze předpokládat“, jsou pouhými, ničím nepodloženými spekulacemi, které nemají podklad ve správním spise.
67. Soud se neztotožňuje se závěry správních orgánů, že žalobcem navrhované důkazy (především pak svědecká výpověď N. X. H.) by nemohly změnit skutkový stav. Provedení výsledků žalobcem navržených svědků může přispět ke zjištění, zda bylo pověření k dispozici v herně v den kontroly či nikoli. Toto zjištění má zásadní význam pro závěr, zda byly v tomto případě naplněny formální znaky přestupku, spočívající v porušení citovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

§ 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách a čl. V. bodu 23. rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 28. 1. 2019, č. j. MF-28727/2017/34-35, či nikoli.

68. Protože žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí ve vztahu k přestupku II. skutkový stav, spočívající v absenci pověření v herně v den kontroly, který nemá oporu ve správním spise, zatížil tím řízení vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Tato skutečnost byla důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, nicméně nebránila v přezkumu důvodnosti dalších žalobních námitek.
69. K žalobním námitkám, týkajícím se přestupku III. (absence identifikace členů kontrolní skupiny a čas přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí) soud uvádí následující.
70. Celní úřad v prvostupňovém rozhodnutí uznal žalobce výrokem III. vinným ze spáchání přestupku, spočívající ve skutečnosti, že dne 9. 5. 2019 neprovedl identifikaci dvou členů kontrolní skupiny celního úřadu při vstupu do herny. Žalobce má za to, že výrok, v němž chybí přesný čas a uvedení jmen členů kontrolní skupiny, není dostatečně určitý. Žalovaný stejnou odvolací námitku vypořádal v napadeném rozhodnutí tak, že popis skutku obsahuje všechny zákonem požadované údaje, přičemž povinnost identifikace osob v rozhodnutí se vztahuje toliko na účastníky řízení, jimiž členové kontrolní skupiny nejsou, a tudíž jejich identifikace nebyla povinnou náležitostí výroku rozhodnutí. S tímto posouzením se soud ztotožňuje.
71. Nejen správní řád v svém § 68, ale také přestupkový zákon stanoví náležitosti výrokové části rozhodnutí o přestupku. Podle § 93 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona tak platí, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.
72. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že *„řádně formulovaný výrok a v něm na prvním místě konkrétní popis skutku je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroků lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod. V zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty. Je tak klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky“* (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019-26).
73. Je třeba připustit, že čas, kdy mělo k přestupku III. dojít, ve výroku prvostupňového rozhodnutí absentuje. Jeho absenci pochopitelně nemůže nahradit časový údaj, obsažený v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (ve 12.20 h). Nicméně, soud má v daném případě za to, že popis přestupku III. v prvostupňovém rozhodnutí je natolik konkrétní, že může být podřazen pod jednotlivé znaky skutkové podstaty přestupku podle § 123 odst. 3 písm. j) zákona o hazardních hrách, kterého se žalobce dopustil tím, že porušil právní povinnost stanovenou § 71 odst. 1 zákona o hazardních hrách, a že tento přestupek je popsán dostatečně určitě a takovým způsobem, že nemůže být zaměnitelný s jiným skutkem. Pro naplnění požadavků určitosti je v daném případě nerozhodné, v kterou konkrétní hodinu a minutu neprovedla povinná osoba v herně identifikaci členů kontrolní skupiny, neověřila jejich věk, a tak jim umožnila neomezený pohyb v herně bez předchozí identifikace, a kteří konkrétní příslušníci celního úřadu měli být takto identifikováni. Pro nezaměnitelnost skutku postačí, že k porušení zákonné povinnosti provést identifikaci osob vcházejících do herny došlo při kontrole celního úřadu konané dne 9. 5. 2019, a že osoby, které měly býti identifikovány a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nebyly, tvořily součást kontrolní skupiny. Z uvedených důvodů shledal soud námitku vady řízení u přestupku III. nedůvodnou.

74. K přestupku IV. namítal žalobce, že žalovaný při svém rozhodnutí nepřihlédl k listinnému důkazu, který žalobce předložil, a to k dotazu žalobce adresovanému Ministerstvu financí, v němž žalobce učinil výklad § 67 odst. 5 zákona o hazardních hrách, a jímž žalobce prokazoval své tvrzení, že v daném případě nedošlo k naplnění formálních a materiálních znaků přestupku. Dle žalobce se správní orgány k jeho námitce o absenci formální i materiální stránky přestupku, nevyjádřily. Tuto námitku neshledal soud důvodnou.
75. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že celní úřad provedl dne 1. 9. 2019 v herně Games Kevin kontrolu se zjištěním, že v provozovně bylo v době kontroly 16 ks herních zařízení, z nichž v provozu bylo pouze 14 ks. Povinná osoba k tomu uvedla, že předchozí den byl kontaktován technik, který by měl nefunkční technická herní zařízení opravit. Datum, kdy by mělo k opravě dojít nevěděl. Ve vyjádření ze dne 18. 9. 2020 žalobce navrhl provedení důkazu výpovědi svědka N. T. T., jakožto povinné osoby, který se měl vyjádřit k tomu, kdy byla zjištěna závada na herních zařízeních, o jakou závadu se jednalo, a kdy a zda byla zařízení provozuschopná; a dále výslech všech členů kontrolní skupiny, kteří se měli vyjádřit k (ne)funkčnosti herních zařízení, neboť nelze vyloučit, že herní zařízení byla funkční a mohlo se jednat o závadu nevylučující provozuschopnost, když tuto vypnutí zařízení ještě nevylučuje. Celní úřad navrhované důkazy neprovedl, neboť je k již zjištěnému skutkovému stavu považoval za nadbytečné. Zdůraznil, že není rozhodné, zda byla zařízení provozuschopná. Podstatné je, že nebyla provozována, což je relevantní skutečností. Poukázal na videozáznamy z období od 24. do 30. 6. 2019, zachycující předmětná herní zařízení, která v tomto období nesvítla, obsluha herny se opakovaným zapínáním pokoušela o jejich zprovoznění a následně přivolala technika. Dle celního úřadu bylo nepodstatné, o jakou závadu se jednalo, zda šlo o ojedinělý exces zaměstnance či úmyslné znemožnění provozu. K naplnění materiální stránky přestupku se celní úřad vyjádřil podrobně na str. 17 prvostupňového rozhodnutí, v němž učinil závěr, *„že jednání žalobce vykazuje potřebný stupeň škodlivosti, neboť provozování menšího počtu THZ, než je zákonem stanovená hranice, ohrožuje zájem společnosti na zmírnění či eliminaci negativních vlivů souvisejících s provozováním hazardních her. Stanovení limitů počtu herních pozic technické hry v herně zcela koreluje se závěry odborných studií, v rámci nichž se dospělo k závěru, že škodlivá není koncentrace hazardních her, ale jejich dostupnost; účelem této regulace je eliminace, resp. zmírnění negativních dopadů neodlučitelně spojených s provozem heren (např. kriminalita, rušení nočního klidu apod.) prostřednictvím omezení jejich dostupnosti, neboť splnění stanovených požadavků není rentabilní pro každého provozovatele a zcela jistě není rentabilní pro neomezený počet potencionálních provozovatelů; předmětná regulace tak vytvořila určitou finanční náročnost prostřednictvím těchto limitů, aby rozumně docházelo k usměrňování výskytu a umístování heren; provozování menšího počtu herních pozic prolamuje uvedenou regulaci, čímž napadá shora uvedený veřejný zájem“*.
76. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal žalobce nenaplnění obou stránek přestupku – formální i materiální. Jednak zpochybnil závěr o neprovozuschopnosti předmětných herních zařízení s tím, že se kontrolní skupina spokojila pro tento závěr s pouhým zjištěním, že herní zařízení nesvítí, a pokud argumentoval celní úřad podáním vysvětlení poskytnutým obsluhou herny, pak toto nelze použít jako důkazní prostředek. Dle žalobce zákon ani důvodová zpráva k zákonu o hazardních hrách neuvádějí nic o nepřetržité funkčnosti stanoveného počtu (15) herních zařízení a postihování počtu herních zařízení by mohlo mít dle žalobce význam v případě, že by se tato zařízení vůbec

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nenacházela v provozovně. S odkazem na § 5 zákona o hazardních hrách, v němž je vyložen pojem „provozování“, předestřel žalobce svůj názor, že i zjištění závady, její oznámení a následná oprava technikem je další činností spojenou s přímou realizací hazardní hry, tedy jejím provozováním. K materiální stránce přestupku žalobce namítal, že se jejím naplněním celní úřad nezabýval, přičemž žalobce má za to, že v tomto případě je společenská škodlivost bagatelní. Žalobce uvedl, že požádal o přesnou definici výkladu ustanovení § 67 zákona o hazardních hrách Ministerstvo financí, kde sám ministerstvu svůj výklad nastínil a odpovědí mu bylo, že ministerstvo zvažuje přípravu stanoviska. Žádné stanovisko ministerstva k otázce výkladu § 67 odst. 5 zákona o hazardních hrách žalobce nepředložil.

77. V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval námitkou žalobce o nenaplnění formální a materiální stránky přestupku na stranách 22 – 24. Nejprve předestřel skutková zjištění, následně citoval důvodovou zprávu k § 68 zákona o hazardních hrách, zdůraznil cíl zákona o hazardních hrách (*snížení počtu heren, když patologické jevy ve společnosti spojené s provozováním hazardních her nejsou primárně determinovány celkovým počtem herních pozic, ale především počtem heren a dostupností*) a konstatoval, že ustanovení § 68 odst. 5 může k dosažení tohoto cíle přispět. Žalovaný dále poukázal na ustanovení § 43 odst. 2 a § 5 zákona o hazardních hrách a konstatoval, že provozovat nejméně 15 povolených herních pozic technické hry znamená vykonávat činnosti spočívající v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku. Protože není možné uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku na technických zařízeních mimo provoz, pak dvě předmětná technická zařízení nesplňovala podmínky pro provozování.
78. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že u přestupku IV. byla naplněna jak formální, tak materiální stránka přestupku a navrhovaný důkaz – dotaz žalobce adresovaný Ministerstvu financí – by na tomto závěru nemohl nic změnit.
79. Podle § 123 odst. 3 písm. f) zákona o hazardních hrách se právnická nebo podnikající osoba dopustí přestupku tím, že provozuje hernu v rozporu s § 67 zákona o hazardních hrách.
80. Podle § 67 odst. 5 zákona o hazardních hrách lze v herně provozovat nejméně 15 povolených herních pozic technické hry.
81. Žalovaný na str. 22 napadeného rozhodnutí k naplnění formální stránky přestupku IV. uvedl, že se jej žalobce dopustil tím, že minimálně ve dnech 26. 6. až 1. 7. 2019 porušil právní povinnost stanovenou § 67 odst. 5 zákona o hazardních hrách, neboť v herně provozoval pouze 14 povolených herních pozic technické hry, namísto zákonem stanovených 15. K materiální stránce (společenské škodlivosti) přestupku se žalovaný vyjádřil v posledním odstavci str. 23 napadeného rozhodnutí, přičemž připustil, že provozování nižšího počtu pozic technické hry není v daném případě nijak výrazné. Zdůraznil však, že se nejedná o natolik výjimečnou okolnost, která by s ohledem na jednoznačné znění předmětného zákonného ustanovení a důvodovou zprávu k němu, vylučovala naplnění materiální stránky přestupku. Žalovaný zdůraznil, že provozování hazardních her není činností obecně povolenou, nýbrž spadá do oblastí přísně regulovaných. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2020, č. j. 6 As 196/2023-32, vysvětlil záměr zákonodárce koncentrovat hazard do větších míst, čímž má současně dojít ke snížení celkového počtu heren a kasin.
82. Z výše uvedeného vyplývá, že nejen celní úřad, ale i žalovaný se naplněním jak formální, tak materiální stránky zabýval a předstřel své úvahy o tom, že se žalobce dopustil jednání, které naplnilo znaky přestupku, jehož skutková podstata je vymezena v § 67 odst. 5 zákona o hazardních hrách. Současně se vyjádřil i k existenci společenské škodlivosti tohoto Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přestupku, přičemž soud se s tímto posouzením zcela ztotožňuje. Nad rámec již výše uvedeného soud doplňuje, že bagatelizace tohoto přestupku není na místě. Je třeba si uvědomit, že důvodem stanovení minimálního počtu herních kasin bylo zamezení situací, kdy herní zařízení byla dostupná na každém kroku, což mohlo vyvolávat dojem normálnosti účastnit se hazardních her. V důsledku stanovení minimálního počtu herních zařízení je potřeba oznamovat zahájení, přerušování a ukončení provozu technických zařízení. Přenesení provozování hazardních her pouze do vymezených herních prostor pak má za cíl, jak bránit vzniku nových patologických hráčů, resp. zlepšit kontrolu nad chováním dosavadních patologických hráčů ze strany provozovatelů, tak přispět ke zlepšení kontroly nad provozováním samotných hazardních her (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2021, č. j. 2 As 352/2020-55).

83. Pokud má žalobce za to, že i zjištění závady, její oznámení a následná oprava technikem je další činností spojenou s přímou realizací hazardní hry, tedy jejím provozováním, a proto nezáleží na tom, zda je aktuálně provozován určený počet herních zařízení, pokud činí žalobce kroky k tomu, aby závady nefunkčních zařízení byly odstraněny, pak tomuto názoru nelze přisvědčit. Vyplývá to především z povinnosti žalobce, která mu byla udělena Ministerstvem financí v rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019, č. j. MF-28727/2017/34-40, (základní povolení k provozování hazardní hry). V něm bylo totiž žalobci uloženo, aby pro případ, že nemůže pro překážku mimořádné události dodržet zákonem stanovený počet herních pozic koncových zařízení technické hry v herně, musí celý herní prostor uzavřít (výrok V. bod 32. rozhodnutí). Jestliže tedy žalobce neměl v herně aktuálně v provozu 15 technických zařízení v důsledku technické závady některých herních zařízení, a přitom neuzavřel celý herní prostor, pak nelze než uzavřít, že provozoval v herně hazardní hry v rozporu s § 67 odst. 5 zákona o hazardních hrách.
84. Zbývá snad jen dodat, že názor na zvláštní povahu hazardních her, včetně rizika škodlivých následků, potvrzuje i ustálená judikatura Evropského soudního dvora, v níž Evropský soudní dvůr přiznává členským státům diskreci při regulaci tohoto odvětví: *"V tomto kontextu mohou zvláštnosti morální, náboženské nebo kulturní povahy, jakož i morálně a finančně škodlivé důsledky pro jednotlivce a společnost, které souvisejí s hrami a sázkami, odůvodnit existenci dostatečné posuzovací pravomoci vnitrostátních orgánů pro stanovení požadavků, které zahrnuje ochrana spotřebitele a společenského pořádku"* (k tomu srov. rozsudky ze dne 6. 11. 2003, Gambelli a další, C-243/01, Recueil, s. I-13031, bod 63, jakož i ze dne 6. 3. 2007, Placanica a další, C-338/04, C-359/04 a C-360/04, Sb. rozhodnutí s. I-1891, bod 47). V tomto ohledu se soud zcela ztotožňuje s konstatováním celního úřadu, že stanovení limitů počtu herních pozic technické hry v herně také zcela koreluje se závěry odborných studií, v rámci nichž se dospělo k závěru, že škodlivá není koncentrace hazardních her, ale jejich dostupnost, tj. možnost navštívit hernu na každém rohu ulice.
85. K přestupku V., který se týká (ne)přítomnosti pověřené osoby v herně, uvádí soud následující.
86. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že celní úřad provedl dne 12. 9. 2019 v Herně M kontrolu, za účelem prověření dodržování zákona o hazardních hrách. Z protokolu o kontrole ze dne 15. 10. 2019 vyplývá, že bylo zjištěno, že v době kontroly nebyla povinná osoba R. P. po celou dobu přítomna v herním prostoru, ale měla na starost současně obsluhu vedlejší provozovny, kam v průběhu kontroly několikrát odešla, když si návštěvníci herny objednali alkoholické nápoje, které jim následně přinesla, kdy byla jedinou obsluhou v obou provozovnách.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

87. Celní úřad provedl mj. důkaz žalobcem předloženým videozáznamem z herny, přičemž provedení důkazu byl přítomen zmocněnec žalobkyně. Z tohoto videozáznamu vyplynulo, že se povinná osoba do vstupu a po vstupu kontrolní skupiny zdržovala v herně velice sporadicky, a to zhruba po dobu jedné minuty, přičemž časový úsek mezi těmito jejími krátkodobými pobyty v herně činil převážně půl hodiny až hodinu (v pozdějších hodinách i více). Ani v době kontroly nesetrvávala povinná osoba v herně. Celní úřad učinil zjištění, že povinná osoba opouštěla samostatný, stavebně oddělený prostor, ve kterém je provozována herna, za účelem obsluhy restaurace, která s hernou sousedí. Celní úřad neprovedl žalobcem navržené důkazy, zejména výsledkem povinné osoby, kterým mělo být prokázáno, že si byla vědoma své povinnosti být kdykoliv přítomna při jednání s celním úřadem a z jakého důvodu tuto povinnost porušila, neboť tento důkaz shledal nadbytečným. Dle celního úřadu bylo pro posouzení věci zodpovězení těchto otázek nepodstatné. Přesné časové intervaly jsou uvedeny ve výroku prvostupňového rozhodnutí.
88. Nesouhlas se závěrem celního úřadu, podle něhož byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku V., žalobce neodůvodnil ve svém odvolání nesprávným skutkovým zjištěním, avšak namítal, stejně jako v právě projednávané žalobě, že nebyla naplněna formální stránka přestupku. Dle žalobce se totiž předmětná podmínka základního povolení týká pouze přítomnosti pověřené osoby oprávněné jednat s místně příslušným celním úřadem nikoli její přítomností obecně. Žalobce byl přesvědčen, že nebylo cílem Ministerstva financí trvat na tom, aby byla v herním prostoru oprávněná osoba jednat s místně příslušným celním úřadem i v době, kdy zde celní úřad není. Dle žalobce je tato podmínka stanovena proto, aby provozovatel dokázal zajistit součinnost s tímto úřadem. Odkázal přitom na rozhodnutí celního úřadu pro Plzeňský kraj (pozn. soudu. Rozhodnutí ze dne 12. 3. 2021 č. j. 7315-10/2021-600000-12).
89. Žalovaný se s uvedenou odvolací námitkou vypořádal pregnantně na str. 19 – 20 napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že smyslem trvalé přítomnosti pověřené osoby v herním prostoru není to, aby se na místě nacházela osoba oprávněná jednat s dozorovými orgány pouze pro případ kontroly, ale naplnění požadavků zákona o hazardních hrách a ochrany osob, které se primárně hazardních her neúčastní. Dle žalovaného není porušení ustanovení základního povolení sporné ani nepřipouští dvojí výklad, když kategoricky a výslovně stanovuje, aby v herním prostoru byla kdykoliv a po celou provozní dobu přítomna pověřená osoba, přičemž znění tohoto ustanovení odpovídá jeho účelu a smyslu. Žalovaný poukázal na to, že účelem v porušeném ustanovení stanovené podmínky je zajistit dozor v herním prostoru, tedy zabezpečit řádné a bezpečné provozování hazardních her a vytvářet podmínky pro zkvalitňování takové činnosti, a to řádně proškolenou obsluhou, přičemž takové provozování není možné zajistit toliko dálkově. Žalovaný poukázal na důležitost ochrany účastníků i neúčastníků hazardních her s ohledem na následné materiální a morální dopady při nedodržování právních předpisů a v návaznosti na ně vydaných podmínek regulujících hazardní hry. Žalovaný konstatoval, že zákon klade na provozovatele poměrně striktní podmínky, za kterých lze základní povolení k provozování hazardních her jednak vůbec získat a které musí provozovatel po získání tohoto povolení dále dodržovat, aby byl naplněn smysl zákona, a uzavřel, že dodržování podmínek uvedených v základním povolení není samoučelné a jejich porušení zakládá odpovědnost za přestupek. S uvedenými závěry se soud zcela ztotožňuje.
90. Podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provozuje hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení, schváleným herním plánem nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

provozuje hazardní hru prostřednictvím jiného modelu technického zařízení, než jaký byl v základním povolení schválen.

91. Ministerstvo financí udělilo žalobci rozhodnutím ze dne 22. 2. 2018, č. j. MF-28727/2017/34-18, základní povolení k provozování hazardní hry, přičemž výrokem V. tohoto rozhodnutí stanovilo podmínky pro provozování hazardních her. V první větě bodu 23 zavázalo žalobce mj. povinností přijmout taková opatření, aby kdykoliv po celou provozní dobu byla v herním prostoru „*přítomna pověřená osoba provozovatelem oprávněná jednat v provozních záležitostech herního prostoru s místně příslušným celním úřadem.*“ Z uvedeného je zcela zřejmé, že pro splnění této podmínky je nezbytné 1) zajištění přítomnosti osoby v herně, 2) zajištění přítomnosti osoby po celou provozní dobu herny, 3) udělení pověření této osobě k jednání s místně příslušným úřadem v provozních záležitostech herního prostoru.
92. Pokud se žalobce domnívá, že přítomnost pověřené osoby v herním prostoru je vázána na její přítomnost pouze pro situace, kdy jsou v herním prostoru přítomni pracovníci celního úřadu vyžadující součinnost, pak se vskutku mýlí. Jestliže je v podmínkách rozhodnutí uvedeno, že musí být zajištěna přítomnost pověřené osoby kdykoliv po celou herní dobu v herním prostoru, pak je již z gramatického výkladu této podmínky zcela evidentní, že smyslem této podmínky je, aby pověřená osoba setrvala v herním prostoru po celou dobu, po kterou je herna otevřená a zpřístupněná veřejnosti. Jen tak lze zajistit splnění i dalších podmínek, stanovených v základním povolení. Podmínka, že má pověřená osoba setrávat po celou otevírací dobu v herním prostoru a nikoli pozorovat dění v herně z jiného prostoru prostřednictvím sledovací techniky, je ze stanovené podmínky rovněž zcela jednoznačná. Pokud je v podmínce uvedeno, že se má jednat o osobu pověřenou provozovatelem k jednání s místně příslušným celním úřadem v provozních záležitostech herního prostoru, pak se jedná „toliko“ o charakteristiku této osoby. Podmínka stanovená ve větě první bodu 23 je totiž splněna pouze v případě, že je v herním prostoru zajištěna přítomnost právě takové osoby, která disponuje uvedeným pověřením. Osoba, byť přítomna v herním prostoru, která by takové pověření neměla uděleno, by podmínku stanovenou v uvedeném ustanovení základního povolení nesplňovala.
93. Z důvodů výše uvedených soud shrnuje, že žalobce porušil podmínku, stanovenou ve výroku V. bodu 23 rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 22. 2. 2018, č. j. MF-28727/2017/34-18, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku, stanovenou v § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách (*právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že provozuje hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení, schváleným herním plánem nebo provozuje hazardní hru prostřednictvím jiného modelu technického zařízení, než jaký byl v základním povolení schválen*). Námitka absence formální stránky přestupku tak byla soudem shledána nedůvodnou.
94. Pokud jde o přestupek VI., spočívající ve zjištění, že herna STAR neprovozovala herní pozice koncových zařízení technické hry po celou provozní dobu, neboť minimálně v čase od 12:30 hod do 12:45 hod byla herna uzavřena, pak žalobce tuto skutečnost nikterak nezpochybnil, ale nesouhlasil se závěrem o účelovosti jeho tvrzení, že k porušení povinnosti provozovat herní zařízení v herním prostoru po celou provozní dobu došlo v důsledku akutních zdravotních potíží povinné osoby. Žalobce sice nezpochybnil, že záznam o podání vysvětlení může být užit jako podklad pro vydání rozhodnutí dle § 51 odst. 1 správního řádu, avšak pokud měl žalovaný ještě před vydáním rozhodnutí informaci, že navrhovaná svědecká výpověď vyvrátí a objasní fakt tvrzený v podání vysvětlení, měl k výsledku povinné osoby přistoupit, aby ověřil a doplnil informace získané právě z těchto podaných vysvětlení. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

95. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že celní úřad provedl dne 14. 10. 2019 ve 12.30 hod. v herně STAR kontrolu, za účelem prověření dodržování zákona o hazardních hrách. Z protokolu o kontrole ze dne 29. 10. 2019 vyplývá, že provozní doba v Protokolu k umístění herního prostoru, ev. č. 567027/2019/0003-1, byla stanovena od 12:00 hod do 03:00 hod. V době příchodu kontrolní skupiny byla provozovna uzamčena. Povinná osoba M. S. přišla ve 12:45 hod a provozovnu odemkla. Svoji nepřítomnost odůvodnila tím, že byla ve vedlejší restauraci něco zařídit, neboť tam také pracuje. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 18. 9. 2020 tato zjištění nezpochybnil. Navrhl v něm, aby celní úřad provedl důkaz svědeckou výpovědí M. S., která se měla vyjádřit k důvodům otevření herního prostoru o 15 minut později. Žalobce sám však jiný důvod, než který byl uveden v protokolu o kontrole, nesdělil. Celní úřad tento navrhovaný důkaz neprovedl s odůvodněním, že pro zjištění skutkového stavu není podstatné, jaký byl důvod pozdějšího otevření herny. Zdůraznil mj., že žalobce je při provozování hazardních her vázán nejen zákonem o hazardních hrách, ale rovněž podmínkami stanovenými v základním povolení a v povolení o umístění herního prostoru, přičemž dodržování těchto podmínek není samoúčelné a jejich porušení zakládá odpovědnost za přestupek provozovatele hazardní hry.
96. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce nastínil, že důvodem nedodržení stanovené provozní doby v herně byly zdravotní problémy povinné osoby M. S. v souvislosti s jejím menstruačním cyklem, kterým nemohl žalobce zabránit, což bylo dle žalobce důvodem pro liberaci. Ani žalovaný neshledal důvod pro provedení důkazu svědeckou výpovědí M. S. Přestože zhodnotil nové tvrzení žalobce o jejích zdravotních potížích jakožto důvodu uzavření provozovny i během provozní doby jako účelové, současně zdůraznil, že herní prostor je místem, kde je provozovatel povinen zajistit trvalou přítomnost pověřené osoby bez výjimky a je na žalobci jakým způsobem splnění této povinnosti zajistí. Žalovaný k tomuto přestupku uzavřel, že s ohledem na zákonnou konstrukci přestupku a na objektivní odpovědnost žalobce je postačující, že došlo k porušení zákonné povinnosti, jež slouží k ochraně zákonem chráněných zájmů (str. 20 – 21 napadeného rozhodnutí).
97. Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2019, č. j. MF-28727/2017/34-40, jímž Ministerstvo financí udělilo žalobci základní povolení k provozování hazardní hry, byla žalobci mj. v bodě 32. stanovena podmínka provozovat v herním prostoru herní pozice koncových zařízení technické hry po celou provozní dobu uvedenou v povolení k umístění herního prostoru ode dne zahájení jejich provozu.
98. V návaznosti na již výše citované ustanovení § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách (bod 92. tohoto rozsudku) se soud zcela ztotožňuje se správními orgány, že pro závěr o naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku není podstatné, co bylo příčinou uzavření herního prostoru po dobu, kdy tento měl být dle povolení provozován. Je tedy zcela nerozhodné, zda důvodem uzavření provozovny byla skutečnost, že povinná osoba M. S. pobývala po tuto dobu z jakýchkoliv důvodů ve vedlejší provozovně – restauraci, či zda řešila své problémy související s jejím menstruačním cyklem. Jediné, co je podstatné pro vznik odpovědnosti žalobce za předmětný přestupek, je, že žalobce nezajistil provozování hry v herním prostoru po celou provozní dobu. Pokud žalobce namítá, že jím tvrzené skutečnosti by mohly prolomit jeho objektivní odpovědnost, pak soud konstatuje, že žalobcem tvrzený důvod o uzavření herního prostoru v provozní době nebyl způsobit liberaci.
99. V souvislosti s liberací je podstatné, že odpovědnost právnických osob je konstruována jako objektivní, což je možno vyjádřit tak, že jde o odpovědnost za jednání a nikoli za výsledek. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Odpovědnost vzniká v důsledku provozní činnosti právnické osoby nebo jednání, resp. opomenutí fyzické osoby, kterou ke svojí činnosti použila. Podmínky, za nichž může být právnická osoba za přestupek zproštěna jsou stanoveny v § 21 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož právnická osoba za přestupek neodpovídá, prokáže-li, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Žalobce tvrdil, že k porušení stanovené povinnosti došlo v důsledku zdravotních obtíží povinné osoby. Bylo na celním úřadu (resp. žalovaném), aby vyhodnotil důvodnost tohoto tvrzení. Teprve v situaci, kdy by shledal, že v důsledku žalobcem tvrzené skutečnosti může dojít k zániku jeho odpovědnosti za přestupek, teprve tehdy by (pokud by tuto skutečnost učinily správní orgány spornou) bylo na místě přistoupit k prokázání této tvrzené skutečnosti. Správní orgány však dospěly k závěru, že zdravotní potíže povinné osoby nejsou důvodem pro liberaci, a proto neprováděly dokazování za účelem prokázání tohoto žalobcem tvrzeného důvodu. S tímto závěrem se soud zcela ztotožňuje.

100. Podmínkou liberace bylo, aby žalobce v souladu s § 21 odst. 1 zákona o přestupcích prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení či ohrožení chráněného zájmu zabránil. Pojem „veškeré úsilí“ je třeba považovat za neurčitý. Při hodnocení takového úsilí je kladen důraz na objektivní posuzování, což je dáno zákonnou dikcí „bylo možno považovat“ a nikoli „na něm požadovat“. Proto se nelze dovolávat subjektivních faktorů, představ či hodnocení pachatele přestupku, ale je nárokováno, aby byla ještě před spácháním přestupku přijata taková opatření, která s vynaložením veškerého úsilí lze objektivně provést. Tento náhled odpovídá judikatuře správních soudů (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2014, č. j. 11 A 107/2013-28), Ústavního soudu (srov. usnesení ze dne 31. 7. 2017, sp. zn. III. ÚS 2111/17) i odborné literatury (srov. např. Prášková, H. Základy odpovědnosti za správní delikty. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 321-322). Požadavek veškerého úsilí není naplněn tím, že obviněný z přestupku pouze dodržel zákonem stanovené požadavky nebo standardní metody. Je to dáno tím, že liberační důvody představují výjimku z objektivní odpovědnosti a uplatňují se jen ve zcela opodstatněných případech. Je zcela legitimní po právnické osobě požadovat, aby konala ještě něco více, byla aktivní a využívala všech možných řešení k tomu, aby škodlivý následek nenastal. Nepostačuje tedy pasivní vyčkávání v přesvědčení, že takový následek nenastane.
101. Žalobce měl pro řádné provozování hazardních her povinnost provozovat v herním prostoru herní pozice koncových zařízení technické hry po celou provozní dobu uvedenou v povolení k umístění herního prostoru. Jestliže tedy existovala jakákoli potencionální (a v tomto případě dle názoru soudu nikoli nepředvídatelná) možnost, že nebude možno tuto povinnost za současné organizace a personálního vybavení vždy dodržet (a to i z náhlých zdravotních důvodů povinné osoby), pak bylo na žalobci, aby učinil taková opatření, která by mu umožňovala uloženou povinnost beze zbytku splnit. Pokud tak neučinil, musí nést následky za jednání jím pověřené osoby z titulu své objektivní odpovědnosti. Bagatelizace jednání, polemika žalobce ohledně výkladu stanovené povinnosti a porovnávání s povinnostmi dozorců ve vězeňských zařízeních není vskutku na místě. Žalobce zcela pomíjí skutečnost, že provozování výherních hracích přístrojů a obdobných zařízení se nachází v zásadě na samém okraji společensky akceptovaných aktivit, a proto jsou na provozovatele kladeny poměrně striktní podmínky, za nichž lze základní povolení k provozování hazardních her vůbec získat a které musí následně dodržovat. Liberace v tomto případě nepřipadá do úvahy, a i tuto žalobní námitku shledal soud nedůvodnou.
102. Důvodnou nebyla soudem shledána ani žalobní námitka týkající se přestupku VIII., již žalobce namítal zmatečnost napadeného rozhodnutí, pokud jde o vypořádání jeho odvolací

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

námítky o odlišném postupu v jiných případech. Jestliže žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v předmětné věci jsou projednávány konkrétní přestupky žalobce, a existence jiných případných pachatelů skutkově stejných přestupků není způsobila ovlivnit postavení žalobce v tomto řízení, pak je toto tvrzení dle žalobce zmatečné. Žalobce přitom v odvolání poukazoval na jinou kontrolu téže provozovny, kdy při této jiné kontrole kontrolní skupina, jejíž členem byl tentýž příslušník, nevyhodnotila plakát jako protiprávní jednání. Tato skutečnost může ovlivnit postavení žalobce, neboť je tím narušena zásada legitimního očekávání a lze v ní shledat prvky libovůle. Navrženými důkazy by pak bylo dle žalobce prokázáno nenaplnění materiální stránky přestupku, tedy neexistence společenské škodlivosti.

103. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že celní úřad provedl dne 14. 1. 2020 v herně Games Kevin kontrolu, za účelem prověření dodržování zákona o hazardních hrách. Z protokolu o kontrole ze dne 27. 1. 2020 vyplývá zjištění, že ve veřejně přístupné vnitřní části budovy, v níž se herní prostor nachází, byl umístěn nástěnný poutač s nápisem „Lucky 7 Casino“ a s vyobrazením dvou hracích kostek. Tento nástěnný poutač byl celním úřadem posouzen jako umístění reklamy zakázané ustanovením § 66 odst. 2 zákona o hazardních hrách.
104. Součástí správního spisu je fotodokumentace, pořízená během kontroly a z pořízených fotografií vyplývá, že nástěnný plakát s nápisem „Lucky 7 Casino“ a s vyobrazením dvou hracích kostek je umístěn pod zavěšenou reklamou na nápoj Pepsi. V odůvodnění proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce uvedl, že existenci plakátu a jeho umístění sice nerozporuje, namítal však, že stejný plakát se nacházel na stejném místě již při kontrole provedené dne 1. 7. 2019, avšak při této kontrole nebyla tato reklama vyhodnocena jako závadová, a to přesto, že u obou kontrol byl přítomen stejný člen kontrolní skupiny. Žalovaný uvedenou odvolací námitku vypořádal na str. 25 napadeného rozhodnutí tak, že na skutečnosti, že se jedná o zakázanou reklamu, nemůže uvedená námitka nic změnit. K tomu citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, sp. zn. 6 As 321/2018, z něhož vyplývá, že pokud správní orgán z jakéhokoli důvodu nezahájí řízení o správním deliktu, nezakládá to žádné paušální omezení správního orgánu do budoucna, a že nečinnost správního orgánu v oblasti postihování deliktního jednání nezakládá legitimní očekávání, že dosud nepostihované deliktní jednání deliktním jednáním není a nebude postihováno ani nadále.
105. Od tohoto posouzení žalovaného, zejména pokud jde o aplikaci závěrů Nejvyššího správního soudu uvedených v posledně citovaném rozsudku, nemá soud důvod se odchylovat, a zcela se s ním ztotožňuje. Nicméně soud shledal, že v tomto případě je tato žalobní námitka svázaná s přestupkem VIII. neopodstatněná i proto, že argumentace žalobce se zcela míjí s obsahem správního spisu.
106. Jak již bylo uvedeno v bodě 106., z kontroly, při níž byl zjištěn dne 14. 1. 2020 přestupek VIII., spočívající v nedovolené reklamě, byla pořízena fotodokumentace, zachycující nedovolenou reklamu. Žalobce namítá, že stejnou reklamu nepostihl celní orgán při kontrole herny provedené dne 1. 7. 2019, byť byl v kontrolní skupině stejný člen. Toto tvrzení žalobce však neodpovídá skutečnosti. Rovněž z kontroly herny Games Kevin provedené dne 1. 7. 2019 byla pořízena fotodokumentace. Pořízené fotografie zachycují stejné místo, na němž byla zjištěna dne 14. 1. 2020 nežádoucí reklama. Z těchto fotografií je přitom evidentní, že dne 1. 7. 2019 plakát s nápisem „Lucky 7 Casino“ a vyobrazením dvou hracích kostek na tomto místě, ani na budově, ani na jiné veřejně přístupné vnitřní části budovy, v níž se herna nachází, umístěn nebyl. Proto si jej nemohl člen kontrolní skupiny při kontrole 1. 7. 2019 všimnout, a proto nemohl neexistenci reklamy vyhodnotit jako Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zakázanou. Žalobní námitku týkající se porušení zásady legitimního očekávání a libovůle správních orgánů a absence společenské škodlivosti přestupku VIII. tak shledal soud nedůvodnou.

107. Pokud jde o přestupek IX., pak žalobce k závěrům obsaženým v napadeném rozhodnutí explicitně žádné žalobní námitky neuplatnil. Vztahují se na něho proto pouze obecné námitky uplatněné žalobcem ve vztahu ke všem přestupkům, tedy neprovedení jím navržených důkazů k prokázání nadstandardních úkonů v rámci kontrolní činnosti zakládajících liberaci. Tyto obecné žalobní námitky již byly soudem vypořádány v bodech 41 - 44 tohoto rozsudku, a na tomto místě lze na tyto body pouze odkázat.
108. Soud se nezabýval námitkami týkající se nepřiměřenosti uložené sankce, a to proto, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro nedostatečně zjištěný skutkový stav ve věci přestupku II. Tento přestupek zhodnotily správní orgány jako jeden ze závažnějších a jako přitěžující okolnost při stanovení výše sankce. Protože v dalším řízení bude na žalovaném, aby znovu přezkoumal, zda u přestupku II. došlo k naplnění především formální stránky přestupku, a pokud ne, zda a v jakém rozsahu se tato skutečnost promítne do výše uložené sankce, byly by jakékoli úvahy soudu za dané situace ohledně této otázky předčasné.
109. Z důvodů uvedených v bodech 63 - 68 tohoto rozsudku soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Přestože vada řízení byla zjištěna toliko u jednoho z osmi přezkoumávaných přestupků, musel soud přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí v plném rozsahu, neboť i tento přestupek, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ovlivnil výši uloženého správního trestu (pokuty). Správní orgány uložily žalobci úhrnný správní trest při aplikaci zásady absorpční, tedy zásady, kdy přísnější trest pohlcuje tresty mírnější, přičemž k přestupku II. přihlédly jako k přitěžující okolnosti. Nelze přitom v této fázi řízení předjímat, zda v dalším řízení zůstane přestupek II. i nadále přitěžující okolností, a zda tutíž ovlivní výši uloženého trestu.
110. Žalobce v žalobě požadoval, aby soud zrušil nejen napadené rozhodnutí žalovaného, ale rovněž rozhodnutí celního úřadu. Takovýto postup soudu umožňuje ust. § 78 odst. 3 s. ř. s., podle něhož zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Soud však dospěl k závěru, že v posuzovaném případě není zrušení i prvostupňového rozhodnutí na místě. Není totiž důvodu, pro který by nemohl zjištěnou vadu řízení odstranit sám žalovaný, neboť dostatečné zjištění skutkového stavu u přestupku II. nevyžaduje nikterak rozsáhlé dokazování.
111. Žalovaný je vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s.
112. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení je výrazem úspěchu žalobce v tomto řízení a má své odůvodnění v ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který úspěch neměl.

113. Žalobcem účelně vynaložené náklady řízení v daném případě představuje toliko zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Ke splnění povinnosti zaplatit žalobci náklady řízení určil soud žalovanému lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. května 2024

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.